

вода. Но щомъ навлѣзълъ въ горската пѣтека, чулъ се силенъ трѣсъкъ. Избухналъ взривътъ, поставенъ отъ заговорниците. Едва изминалъ нѣколко крачки, бухалтъ свѣтналъ съ очитѣ си като съ прожекторъ, а кукмявката закукала страшно и предвещавала смъртъ. Следъ това много гарвани се нахвърлили върху Зая и почнали да пърхатъ съ крилата си. Чакъ тогава се уплашилъ Заяо и хукналъ. Въ този моментъ изкочилъ Лисанъ. Замахалъ съ острата си сабя. Но за щастие, можалъ да отрѣже само опашката на маршалъ Зая. Той изохкалъ отъ болка и хукналъ като стрела. Но два ястреба го настигнали, хванали го за уши и искали да го убиятъ. Заяо хра-

ро се теглилъ и отъ това дълго теглене, уши и му се продължили. Едва се изскубналъ. Три дни и три нощи бѣгалъ.

Отъ този голѣмъ страхъ и изпитания, козината му отъ смолесто-червена, станала сива; получилъ слабо сърдце; останалъ безъ опашка, и уши и му се продължили — станали грозни и смѣшни.

Оттогава и до денъ днешенъ Заяо мисли, че всички животни и птици го преследватъ, за да му отнематъ маршалския жезълъ. Той не смѣе да се върне и при царя, а се крие по трънкитѣ и дупкитѣ на безбрѣжнитѣ полета и гори. При най-слабия шумъ, сърдцето му премалява отъ страхъ, и той хуква презъ глава.

Василь Дунавски

ВЪРВИ НАПРЕДЪ

Върви напредъ, народе мой!
Ти даде много братски жертви
и много мъжки преживѣ!
И коститѣ на толкозъ мъртви,
заспали въ люти боеве,
сега намѣриха покой.

Върви напредъ, народе скъпъ!
Край Дунавъ, Струма, Шипъ и Черна,
край Пиротъ, Вардаръ и Егей —
ти бѣше на речъта си вѣренъ.
И днесъ — напредъ за тебе грѣй
животъ безъ робство и безъ скръбъ.

Народе мой — горещъ приветъ!
Ти имашъ пакъ могъща сила,
ти пакъ си храбъръ и великъ!
И мъдра, царствена закрила
блѣсти надъ тебе всѣки мигъ.
Народе мой, върви напредъ!

Ненчо Савовъ